

המראה המכושפת

י.מרקל

למה הנך מצפה כשאתה מסתכל בראי? שהראי יראה אתך במהופך, מימין לשמאל ומשמאל לימין, אבל שגם יבצע את הכל מה שאתה מבצע. אם תחייך, גם הוא יחייך. כשתעשה פרצוף חמוץ גם הוא יראה חמוץ. אבל מה תעשה אם יום אחד תציץ לראי ותראה פנים זרים לגמרי ועוד עם לשון בחוץ? זה בדיוק מה שקרה למר מאייר שלנו. תחילה הוא לא היה בטוח האם אינו טועה. בבוקר, כשקם מהמיטה, הוא כרגיל קצת מנומנם עדיין. אבל באותו הבוקר בו הראי שלו השתגע, הוא בטוח שקם מהמיטה ער לגמרי, כי העירה אותו השמש שכבר מזמן הציצה לחדרו. ומה עבר עליו כאשר נכנס לחדר האמבטיה והביט בראי? שם הביט עליו בחזרה פרצוף קודר ומקומט מצח. "אל תעשה את עצמך!" הוא קרא לבבואה שבראי "אני ער ובמצב רוח מרומם!"

אבל הבבואה נעשתה ממש מרוגזת וענתה "במצב רוח מרומם? איזה צחוק. הבט על עצמך, טיפש מנומנם!"

האם הוא שמע נכון? ממתני המראות מדברות. או אולי הוא עוד לא התעורר ורק חולם כך? הוא מילא עכשיו את הכיור במים וטבל בהם את ראשו כדי להתעורר ממש. וראו! אחרי שהתנגב, הביט עליו מהראי מר מאייר רגיל לגמרי. וכשהרים את ידו, גם הבבואה עשתה כך.

טוב, עכשיו העולם כבר שוב בסדר. הוא לקח את כלי הגילוח, הוציא קצף גילוח מהשפופרת ומרח אותו עם המכחול על לחיים. לפני שלקח ליד את סכין הגילוח הביט עוד פעם בראי כדי לוודא שהקצף מכסה כראוי את פרצופו. ומה ראה אז? הבבואה בראי המשיכה להסתבן, וזה לא רק על הסנטר ולחיים, אבל גם על האף, על העיניים ועל המצח. כל הפרצוף היה לענן גדול של קצף. מאייר הביט על מכחול הגילוח שלו שעמד בשקט מוחלט על המדף. הוא עצם את עיניו ופתח אותם שוב, אבל הפרצוף המוקצף כולו נשאר עדיין בראי.

ומה עוד עשה הפרצוף שבראי? הוא התחיל לצחוק
"אתה עוד רדום מדי כדי להסתבן כמו שצריך, עצלן
כמוך!"

זה היה כבר יותר מדי למאייר. הוא הביא מגבת
גדולה ותלה אותה על הראי, ולא היה איכפת לו
שלא ראה את עצמו בראי בזמן הגילוח ובגלל זה
גם נפצע. ואפילו שלוש פעמים. וכמה זה דימם!
"הראי שלי מכושף" אמר לעצמו מר מאייר והחליט
לקנות לו ראי חדש. אך הוא יכול היה לחסוך לעצמו
את הטרחה. רק התקין את הראי החדש על הקיר
והביט מלא צפייה בבואתו, הביט עליו בחזרה שוב
הפרצוף הזר, ועוד הוציא לו לשון!

מאייר הסתובב מהר כדי לראות האם לא עומד
מישהו מאחוריו. אבל לא. הוא עמד לפני הראי
לגמרי לבד.

מר מאייר לקח את הראי חזרה לחנות והתלונן
שמכרו לו ראי פגום.

"מה לא בסדר אתו?" שאל המוכר.

"הוא מכושף" ענה מאייר.

"איך זה? מכושף?"

"כן. מביטים בו ורואים אדם זר!"

המוכר הביט בראי, אבל ראה רק את הפרצוף של
עצמו. "אולי מוטב שתלך לרופא" אמר, אבל את
הראי לקח חזרה.

מאייר נעשה רעב ונכנס למסעדה כדי לאכול. אבל
קודם הלך רגע לשירותים. ומי הביט עליו מהראי
כשרחץ את ידיו? שוב הפרצוף המתועב, ועוד דיבר
בחוצפה "אינך מתבייש כלל? ראה איך אתה נראה,
חזיר חמדן שכמותך!"

מר מאייר מביט על עצמו וראה שהוא לא נראה כלל
שמן כמו שהבואה שלו מראה. ועוד עיניים
שקועות, זקן בן שלושה ימים. זה בוודאי לא הוא. זו
שוב התחבולה של הראי. אבל האם גם כאן,
במסעדה, יש מראות מכושפות?

מר מאייר החליט להתפטר איכשהו מהתמונות
האלה. הרי במקום כלשהו נמצא ראי שיראה לו איך
הוא נראה באמת. את שארית היום הוא רץ בכל
העיר ומביט לכל ראי שרק יכול היה למצוא.

ותאמינו או לאו, אבל בכלם הוא רואה אותו הדבר.
האם הם נדברו עם הראי המכושף שבבית?

שום דבר לא עזר. הוא מוכרח היה להודות שהמראות גוברות עליו. הוא הגיע למסקנה שהדבר לא תלוי במראות אלא רק בבואה שהפכה להיות עצמאית וצוחקת ממנו כל פעם שהוא מביט בראי כלשהו. לכן החליט לא לתת לה יותר הזדמנות לצחוק ממנו. הוא כיסה את כל המראות שבבית, וכשעבר ליד ראי במקום אחר כלשהו, עצם חזק את עיניו והלך כמו עיוור. במציאות הדבר לא היה פשוט כל כך. הרי את בבואתו יכול אדם לראות לא רק בראי אלא גם משתקפת בחלונות ראוה של חנויות, על משטחי מתכת מבריקים ואפילו בשלוליות מים.

הוא גם לא יכול היה להתגלח. אחרי שניסה זאת כמה פעמים ללא ראי, וחתך את עצמו פעמים רבות, עזב את הגילוח בכלל. תוכלו לתאר לעצמכם זאת. זיפים בזקנו נעשו קשים ודוקרים ובכל תנועה גם דגדגו אותו. הוא נראה כמו שודד מאגדה. אחרי מספר ימים מנהל המשרד קרא לו ואמר "מאייר, אתה מזניח את עצמך. אני מצפה שכל בוקר תבוא

מגולח יפה למשרד. אחרת אהיה נאלץ לפטר אותך."

מה יכול היה עכשיו מאייר לעשות? הוא לא רצה להיפצע, אבל גם לא רצה לאבד את מקום עבודתו. לכן הוא הלך לרופא כדי שזה יאשר כי הוא חולה. אז יוכל להישאר בבית והפנים הלא מגולחים שלו לא יפריעו יותר למנהל המשרד.

הרופא שאל מה כואב לו. "בעצם כלום" אמר מאייר וסיפר על הזיפים שלו ועל הראי המכושף ושהוא בעצם כלל לא חולה אלא מפחד להביט בראי.

הרופא נענע בראשו והציע לו להשלים עם הבבואה שלו שבראי. אולי, אם ישוחח אתה ברצינות, היא תפסיק לעשות לו תחבולות.

טוב. אז למחרת מר מאייר שלנו הוריד את המגבת מהראי. אבל אז הוא נבהל נורא. הראי נשאר ריק! כנראה הבבואה נפרדה ממנו. להביט בראי ולא לראות כלום היה עוד יותר גרוע מאשר לראות את להטוטים שהראי עשה לו קודם. זה נראה כאילו הוא רק אוויר, כאילו בכלל לא קיים, כאילו הוא לא

כלום ושום דבר. לא, הוא מוכרח שוב לקבל בבואה ממשית.

מר מאייר שקל הרבה זמן איך לעשות זאת, אך מאין היה לו לדעת איפה מתגלגלת עכשיו הבבואה שלו? ובסוף בא לו רעיון. הוא פרסם מודעה שהוא מחפש בבואת ראי משומשת, אבל במצב טוב. כשהופיע אישה זקנה והודיעה לו כי יש לה בבואה של בעלה המת, במצב טוב, קנה אותה מיד. אבל מה ראה כאשר אחרי הרכישה הביט בראי. הבבואה לא הייתה כלל דומה לו, וחוץ מזה הייתה כל כך משומשת שבקושי ניתן היה להרגיש בה. למזלו הופיע עוד מישהו שהבטיח כי יש לו בבואה בהירה ושמחה ביותר. מאייר התלבט, אך בסוף נאלץ הרי להשיג בבואה כלשהי וקנה את המוצעת. אבל מה קרה אז? אכן, הבבואה הייתה מחייכת ואפילו יותר מזה. אבל מה יכול היה לעשות עם בבואה של נערה צעירה צוחקת?

שום דבר לא עזר. הוא היה חייב למצוא את הבבואה האמיתית שלו. אבל איך? חבר אחד הציע

לו לפנות למשטרה ולהכריז על אבדת בבואה שלו. אם ימצאו אותה יודיעו לו על כך מיד.

גם זה יכול היה מאייר לחסוך מעצמו. נסיתם פעם להודיע למשטרה על אבדת בבואה מראי? תוכלו לתאר לעצמכם מה אמרו לו שם, בתחנת המשטרה.

מה יכול היה מאייר לעשות? הוא שבר לו את הראש ימים אחדים ואז בא לו רעיון חדש. הוא פשוט כתב מכתב לבבואה שלו. וכך הוא כתב: "בבואת ראי יקרה שלי, אני מצטער שניתקתי אותך כל כך הרבה זמן ולא רציתי להביט בך. זה היה באמת לא יפה מצדי ואני מבין שנעלבת ולכן נפרדת ממני. אבל אני מודה שבלעדיך אני מרגיש בודד מאוד. מאז שעזבת, אינני יודע כלל איך אני נראה ומי אני בכלל. לכן אנא, אולי תחזרי אלי? אז נוכל לדבר בשקט ואולי נתרגל זה לזה.

המקור שלך, מאייר"

את המכתב הזה הדביק מאייר על הראי בחדר האמבטיה. וראו! למחרת המכתב נעלם. ומה הביט עליו מהראי? הבבואה שלו. מר מאייר שלנו חייך

אליה וכששאל את הבבואה איך היא מרגישה,
ענתה "מצוין! אילו כל בוקר היית מחייך אלי כמו
היום, לא היה עולה על דעתי לעשות לך את
הלהטוטים, או לברוח. אבל כל בוקר לראות את
הפנים החמורות שלך? מי יכול היה לסבול זאת?"
וידעים אתם מה עושה מר מאייר שלנו כל בוקר,
אחרי שקם מהמיטה? כשרק נכנס לחדר האמבטיה
הוא אומר יפה "בוקר טוב" וצוחק אל הראי שלו
מכל הלב. ומה עושה הבבואה שבראי? מברכת
אותו וצוחקת אליו גם היא. וכך הם חזרו שניהם
להיות ביחד, ושמחים בשמחה משותפת.